گزارش

آتش‌بس تجاری واشنگتن و پکن؟

شرق: در حالی که جهان در انتظار دور تازه‌ای از جنگ تعرفه‌ای میان دو قدرت اقتصادی بود، واشنگتن و پکن نشانه‌هایی از عقب‌نشینی و مصالحه بروز دادند. توافق مقدماتی در کوالالامپور، ثمره مذاکرات فشرده اسکات بسنت و هه لی‌فِنگ، نخستین نقطه آرامش در بحرانی بود که ماه‌ها بازارهای جهانی را لرزانده بود. ترامپ در همین فضا با مجموعه‌ای از امضاها در جنوب شرق آسیا، راهبرد معامله‌محور خود را بار دیگر به نمایش گذاشت.

اسکات بسنت، وزیر خزانه‌داری آمریکا، روز یکشنبه در گفت‌وگویی با شبکه NBC اعلام کرد که با هه لی‌فِنگ، معاون نخست‌وزیر چین، در کوالالامپور به «چارچوبی بسیار قابل توجه» دست یافته است؛ چارچوبی که به گفته او، هم از اعمال تعرفه‌های صددرصدی بر کالاهای چینی جلوگیری می‌کند و هم اجرای طرح پکن برای محدودیت صادرات عناصر نادر خاکی را به تعویق می‌اندازد. بسنت تأکید کرد که این چارچوب زمینه را برای گفت‌وگوی مستقیم ترامپ و شی جین‌پینگ فراهم کرده است. او گفت در دستور کار سران دو کشور، موضوعاتی همچون توازن تجاری، افزایش خرید محصولات کشاورزی آمریکا ازجمله سویا و ذرت و همکاری برای مقابله با بحران فنتانیل قرار دارد. او افزود: «انتظار ندارم ایالات متحده تعرفه‌های صددرصدی را اعمال کند. همچنین پیش‌بینی می‌کنم که در مورد کنترل صادرات عناصر نادر نیز تعویق اعلام شود. تصمیم نهایی اما به دو رئیس‌جمهور واگذار شده است».

ترامپ که سفر آسیایی خود را در مالزی آغاز کرده، در حاشیه نشست آسه‌آن، با شور همیشگی مقابل خبرنگاران ظاهر شد و گفت: «فکر می‌کنم قرار است توافقی انجام دهیم؛ توافقی عالی برای چین و عالی برای ما». او این سخنان را پس از امضای چند سند همکاری با کشورهای جنوب شرق آسیا بیان کرد. به گزارش خبرنگاران حاضر، رئیس‌جمهور آمریکا در نخستین روز سفر خود سه توافق جداگانه امضا کرد؛ یک توافق تجاری با کامبوج، یک توافق معدنی مهم با تایلند و امضای نهایی آتش‌بس میان دو کشور که واشنگتن میانجی آن بود. او این اقدام را «گامی تاریخی» خواند و گفت: «ما بزرگ‌ترین درگیری میان این دو همسایه در دهه‌های اخیر را پایان دادیم و در کنار آن، راه تازه‌ای برای تجارت در منطقه باز کردیم».

ترامپ قرار است پس از مالزی، وارد توکیو شود و روز بعد با نخست‌وزیر جدید ژاپن، سانائه تاکائیچی، دیدار کند. او تاکائیچی را «جانشین شایسته شینزو آبه» نامید و گفت از شنیدن اینکه او پیرو راه نخست‌وزیر فقید است، «خوشحال شده». تاکائیچی در گفت‌وگوی تلفنی با ترامپ پیش از این سفر گفته بود: «تقویت اتحاد ژاپن و آمریکا اولویت نخست دولت من در حوزه امنیت و سیاست خارجی است».

ترامپ نیز با تمجید از روابط دو کشور گفت ژاپن «از منصف‌ترین شرکای اقتصادی آمریکا» است و یادآور شد که توکیو از بدترین موج تعرفه‌هایی که علیه کشورهای دیگر اعمال شده بود، در امان مانده است.

در ادامه سفر، ترامپ روز چهارشنبه وارد بندر بوسان در کره جنوبی خواهد شد تا در اجلاس همکاری اقتصادی آسیا-اقیانوسیه (APEC) شرکت کند. در حاشیه این اجلاس، دیدار او با شی جین‌پینگ، رئیس‌جمهور چین، برگزار می‌شود؛ نخستین دیدار دو رهبر از زمان بازگشت ترامپ به کاخ سفید در ژانویه. بازارهای جهانی با حساسیت این دیدار را دنبال می‌کنند. از زمان بازگشت ترامپ، سیاست‌های تجاری سخت‌گیرانه او علیه چین موجب افزایش قیمت‌ها و نوسان در بازارهای مواد خام شده است. تحلیلگران می‌گویند اگر در بوسان توافقی حتی موقت حاصل شود، می‌تواند موجب کاهش تنش‌ها و رشد بازارهای آسیایی شود.

در کره جنوبی، احتمال دیدار ترامپ با کیم جونگ اون همچنان در دستور گفت‌وگوهاست. وزیر اتحاد کره جنوبی گفته است «احتمال قابل توجهی» برای این دیدار وجود دارد. آخرین ملاقات دو رهبر در منطقه غیرنظامی میان دو کره برگزار شده بود. کیم اخیرا اعلام کرده حاضر است دوباره با رئیس‌جمهور آمریکا دیدار کند، اما فقط در صورتی که واشنگتن از درخواست خلع کامل سلاح هسته‌ای کره شمالی عقب‌نشینی کند.

ترامپ در پاسخ گفته است: «من هرگز گفت‌وگو را بد نمی‌دانم. همیشه باور دارم که مذاکره بهتر از تهدید است». او این رویکرد را بخشی از راهبرد خود برای «ثبات در شرق آسیا» توصیف کرده است.

کارشناسان معتقدند سفر ترامپ به آسیا نشانه‌ای از احیای «دیپلماسی معامله» است؛ مدلی که او در نخستین دوره ریاست‌جمهوری‌اش با شعار «آمریکا در اولویت» دنبال می‌کرد.

دیپلمات ارشد آمریکا در گفت‌وگو با «پولیتیکو» از سیاست تازه واشنگتن در برابر ونزوئلا می‌گوید

فشار حداکثری علیه مادورو

شرق: دولت دونالد ترامپ دیگر حتی تلاشی برای پنهان‌کردن رویکرد تهاجمی خود در قبال ونزوئلا نمی‌کند؛ او آشکارا خواهان کناررفتن نیکلاس مادورو از قدرت است. تنها پرسش این است که ایالات متحده تا چه اندازه آماده اعمال فشار است تا این هدف را محقق کند؟

در هفته‌های اخیر، ایالات متحده چندین بار به قایق‌های مظنون به قاچاق مواد مخدر در آب‌های بین‌المللی اطراف ونزوئلا حمله کرده، حضور نظامی خود را در دریای کارائیب افزایش داده است و رئیس‌جمهور ترامپ نیز تأیید کرده که دستور انجام عملیات محرمانه سیا در خاک ونزوئلا را داده است. با وجود این، او همچنان ادعا می‌کند که هدفش «تغییر رژیم» نیست.

برای درک بهتر آنچه واقعا در منطقه جریان دارد، نشریه «پولیتیکو» با جیمز بی استوری، دیپلمات ارشد ایالات متحده در امور ونزوئلا در دوره نخست دولت ترامپ که مدتی از دولت بایدن را نیز در این سمت ادامه داد، گفت‌وگو کرده است. استوری همچنین پیش‌تر در کلمبیا خدمت کرده و پس از قطع روابط دیپلماتیک واشنگتن با کاراکاس، ریاست امور ونزوئلا در سفارت آمریکا در بوگوتا پایتخت کلمبیا را بر عهده داشت.

آقای سفیر، آیا دولت ترامپ واقعا در مسیر جنگ با ونزوئلا حرکت می‌کند؟

رئیس‌جمهور ترامپ به‌روشنی اعلام کرده که آماده است از تمام ابزارهای در اختیارش برای جلوگیری از جریان قاچاق مواد مخدر به سمت شمال استفاده کند. اما همان‌طور که در دولت نخست او هم مشخص بود، او همواره نگران فقدان دموکراسی، نقض حقوق بشر، بحران مهاجرت و جنایت‌های سازمان‌یافته در ونزوئلا بوده است. بدون تردید دارایی‌های نظامی کافی در منطقه وجود دارد که بتواند امکان تصمیم‌گیری را برای رئیس‌جمهور فراهم کند. نیروهای لازم، برای تهاجم گسترده نیستند، اما دارایی‌های «بسیار دقیق» در اختیار است که قادرند پدافند هوایی را از کار بیندازند، نیروی هوایی و دریایی ونزوئلا را نابود کنند و در صورت اتخاذ چنین تصمیمی، دولت را از میان بردارند. این تصمیم گرفته شده است؟ نمی‌دانم. اما می‌دانم که در هفته‌های گذشته دارایی‌ها و تجهیزات بیشتری به منطقه اعزام شده‌اند. این من را به این نتیجه می‌رساند که احتمال وقوع رویدادی وجود دارد. آن رویداد می‌تواند از یک عملیات ضدقاچاق در محدوده ۱۲ مایل دریایی ونزوئلا تا عملیاتی زمینی با محوریت مواد مخدر یا حتی اقدامی گسترده‌تر باشد.

شما در هر دو دولت ترامپ و بایدن، مسئول امور ونزوئلا بودید. سیاست دولت کنونی ترامپ در مقایسه با دوره نخست چه تغییری کرده است؟

آنچه رئیس‌جمهور اکنون در زمینه مقابله با قاچاق مواد مخدر انجام می‌دهد، متفاوت است. او در کارزار انتخاباتی خود بر مسئله مهاجرت تأکید داشت، به‌ویژه درباره سازمان‌هایی مانند «ترین دِ آرآگوا» که یک شبکه جنایتکار فراملی در ونزوئلاست. همه اینها در مقایسه با اقدامات دولت نخست ترامپ، جدید است. در دولت نخست، ما نخستین کشوری بودیم که «خوان گوایدو» را به عنوان رئیس‌جمهور مشروع کشور به رسمیت شناختیم و او به نشست سالانه کنگره دعوت شد. تمرکز ما بر اعمال فشار برای وادارکردن رژیم به تغییر رفتار بود، نه تغییر رژیم، بلکه حمایت از دموکراسی از طریق دولت موقت و گوایدو. هرچند در آن زمان نیز لحن‌ها تند بود و گفته می‌شد «همه گزینه‌ها روی میز است»، اما آن شرایط در مقایسه با وضعیت امروز بسیار ملایم‌تر بود.

ارزیابی شما از حملات اخیر آمریکا به قایق‌های مظنون، تقویت حضور نظامی در دریا و مجوز عملیات مخفی سیا در خاک ونزوئلا چیست؟

به باور من، هدف اصلی دولت این است که یکی از افراد نزدیک به مادورو او را وادار کند کشور را ترک کند یا او را به آمریکا مسترد کند یا با وسایل دیگر موجب خروجش شود. این مطلوب‌ترین نتیجه است. اگر به سطح فشارها نگاه کنید، می‌بینید بسیار بیشتر از دوران دولت نخست ترامپ است؛ ازجمله حمله به قایق‌های مظنون به قاچاق مواد مخدر. علاوه بر این، اعلام آشکار برنامه عملیات مخفی نیز خود پیامی روشن است: تصمیمی گرفته شده تا حلقه اطراف مادورو را بیشتر تحت فشار قرار دهد و آنها را به اقدام برای خروج او ترغیب کند. در دوره نخست ترامپ، چارچوبی برای گذار دموکراتیک در مارس ۲۰۲۰ ارائه شد؛ تقریبا هم‌زمان با صدور کیفرخواست علیه مادورو و آغاز همه‌گیری کووید۱۹. این طرح آینده‌ای برای ونزوئلا ترسیم می‌کرد: تشکیل دولت موقت و حرکت به سوی انتخابات. اما امروز چنین مسیر مشخصی وجود ندارد. فشارها زیاد است، ولی دولت کنونی امیدوار است بدون استفاده مستقیم از نیروی نظامی، از راه‌های دیگر به انتقال قدرت برسد.

چرا این اقدامات تازه فشار بیشتری بر نخبگان ونزوئلا وارد می‌کند، در حالی که ابزارهایی مانند تحریم‌ها سال‌هاست به کار گرفته شده‌اند؟

علت، تهدید به استفاده از زور است. تحریم‌ها البته بر رژیم فشار می‌آورند، ولی آنها سال‌هاست یاد گرفته‌اند چطور با تحریم‌ها زندگی کنند؛ نفت خود را با کشتی‌های «شبح‌گونه» به چین می‌فرستند، از مسیر مالزی پول‌شویی می‌کنند و با همکاری ایران، کوبا، روسیه و چین فعالیت دارند. برای افراد درون رژیم مادورو اهمیتی ندارد اگر مردم گرسنه باشند یا دارو کم باشد؛ تنها چیزی که اهمیت دارد، بقای خودشان است. پس با تحریم‌ها سازگار شده‌اند. اما اکنون با تهدید واقعی استفاده از نیروی نظامی روبه‌رو هستند. هدف از این تهدید، به‌روشنی تکان‌دادن حلقه نزدیک به مادورو است تا آنها خود تصمیم بگیرند تغییری در حکومت ایجاد کنند.

تمرکز دولت ترامپ بر ونزوئلا و حتی تا حدی بر کلمبیا، شگفت‌آور است؛ چون انتظار می‌رفت توجه اصلی بر مکزیک باشد. چرا با وجود نقش مهم مکزیک در قاچاق مواد مخدر، توجه کمتری به آن شده است؟

مکزیک بزرگ‌ترین شریک تجاری ماست. اقتصاد دو کشور در مرزها کاملا درهم‌تنیده است. من مطمئنم دولت در حال گفت‌وگو با رئیس‌جمهور شینباوم است و او هم واکنش نشان داده؛ نیرو به مرز فرستاده، برخی از اقداماتی را که رئیس‌جمهور می‌خواست انجام داده و اجازه داده فعالیت‌های اطلاعاتی بیشتری در داخل مکزیک صورت گیرد. منشأ اصلی کوکائین و هروئین -تقریبا همه هروئین و بیشتر کوکائین‌هایی که به شمال می‌روند- کلمبیاست. حدود پنج تا ۱۵ درصد از کوکائین از ونزوئلا عبور می‌کند. مسیرش از کارائیب شرقی به هائیتی، جمهوری دومینیکن و تا حدی مستقیما به پورتوریکو می‌رسد. وقتی وارد پورتوریکو شد، عملا وارد خاک ایالات متحده است و می‌تواند آزادانه در سراسر کشور جابه‌جا شود. رئیس‌جمهور ترامپ به‌روشنی گفته باور دارد گروه «ترین دِ آرآگوا» با مادورو در ارتباط است. من نمی‌دانم تا چه حد می‌توان گفت مادورو این گروه را هدایت می‌کند. شاید گاهی منافع‌شان با هم تلاقی کند، ولی دو موجودیت جدا از هم هستند. تصمیم برای رویارویی با ونزوئلا فقط به مسئله مواد مخدر مربوط نیست، بلکه به ثبات نیمکره هم ارتباط دارد. در ونزوئلا جرم و فساد نهادینه‌شده وجود دارد و نزدیک به ۹ میلیون نفر از کشور گریخته‌اند تا زندگی بهتری پیدا کنند. این خودش عامل بی‌ثباتی است. نه‌فقط برای آمریکا، به کشوری کوچک مثل آروبا نگاه کنید؛ حدود ۱۰ تا ۱۵ درصد جمعیتش ونزوئلایی‌اند. رقم جهانی شاید کوچک باشد، اما نسبتش حیرت‌انگیز است. در کلمبیا، پس از جنگ ۵۰ساله با گروه «فارک»، دولت تلاش می‌کند برای شهروندانش آموزش، بهداشت، غذا و مسکن فراهم کند، اما حالا باید با حضور سه میلیون پناه‌جوی ونزوئلایی هم کنار بیاید. می‌خواهم روشن بگویم، شمار اندکی از ونزوئلایی‌ها در جرم و جنایت دخیل هستند. ونزوئلایی‌بودن جرم نیست، مهاجربودن جرم نیست، ولی این وضعیت بی‌ثباتی می‌آورد. بنابراین دلایل تصمیم رئیس‌جمهور متنوع است: مسئله مواد مخدر، ثبات منطقه‌ای، مهاجرت، حقوق بشر و البته دموکراسی.

کلمبیا، کشور همسایه ونزوئلا نیز اکنون زیر ذره‌بین دولت ترامپ است. تا چه حد می‌توان تنش‌های واشنگتن با بوگوتا را به سیاست فعلی در قبال ونزوئلا مرتبط دانست؟

این دو کاملا مرتبط هستند. رئیس‌جمهور گوستاوو پترو از کشته‌شدن یک شهروند کلمبیایی در «قایق ماهیگیری» توسط نیروهای آمریکایی خشمگین شد و آن را «اعدام فراقانونی» خواند. این ماجرا درست پس از سخنرانی جنجالی او در نیویورک و انتقادهایش از سیاست‌های آمریکا در نشست سازمان ملل رخ داد. بنابراین پیش‌تر هم در ذهن رئیس‌جمهور ترامپ تصویر مثبتی از او وجود نداشت و اظهارات تندش درباره سیاست ضد مواد مخدر، اوضاع را بدتر کرد. من در مقام بحث درباره مشروعیت یا غیرقانونی‌بودن این سیاست نیستم، اما از نظر تاریخی، ما از کلمبیا اطلاعات بیشتری درباره قاچاق مواد مخدر دریافت کرده‌ایم تا اینکه به آنها اطلاعات بدهیم. این اطلاعات به ما اجازه می‌دهد با کمک گارد ساحلی قایق‌ها را متوقف کنیم، مواد را توقیف کنیم، منشأ آن را شناسایی کرده و سپس متهمان را در دادگاه محاکمه کنیم. از طریق تلفن‌هایشان شبکه‌ها را ردگیری می‌کنیم و سازمان‌ها را از هم می‌پاشیم. پیش‌بینی من این است که اگر جریان اطلاعات از کلمبیا هنوز متوقف نشده، به‌زودی متوقف خواهد شد، چون درگیری سیاسی میان دو رئیس‌جمهور ادامه دارد. همچنین کشورهای دیگری در منطقه -از بریتانیا و هلند گرفته تا فرانسه و همسایگان کارائیبی- ممکن است از ارائه اطلاعات عملیاتی به آمریکا خودداری کنند، چون بیم دارند این داده‌ها به اقدامی نظامی بینجامد که از نظر آنان تنش را در منطقه افزایش می‌دهد. در نتیجه، حمایت منطقه‌ای از عملیات ضد قاچاق کاهش می‌یابد و ما کمتر خواهیم دانست در منطقه چه می‌گذرد. بنابراین، آنچه در ونزوئلا در حال وقوع است، پترو را به‌شدت ناراحت کرده. او شخصیتی است که گاه بدون اندیشه کافی سخن می‌گوید. نمی‌دانم هدف نهایی رئیس‌جمهور ما چیست، اما می‌دانم نتیجه‌اش کاهش همکاری در زمینه مبارزه با مواد مخدر است. پترو در اجرای سیاست ضد قاچاق چندان کوشا نبوده است. زمانی که من در کلمبیا مسئول این حوزه بودم، در دوران رئیس‌جمهور سانتوس، وسعت مزارع به کمتر از بولیوی یا پرو رسید؛ حدود ۵۰ هزار هکتار. امروز اما به حدود ۲۲۰ هزار هکتار رسیده است.

پرسش آخر درباره ونزوئلا. ماریا کورینا ماچادو اخیرا جایزه نوبل را دریافت کرده و این موضوع روح تازه‌ای به اپوزیسیون ونزوئلا بخشیده است؛ اپوزیسیونی که در برابر دوام مادورو به‌شدت تضعیف شده بود. آیا فکر می‌کنید او هنوز می‌تواند رهبری گذار دموکراتیک در کشورش را بر عهده بگیرد؟

مادورو شخصیتی به‌غایت نامحبوب است. ماریا کورینا ماچادو سیاست‌مداری تواناست که تخیل و امید اکثریت مردم ونزوئلا را در دست گرفته است. پیروزی او در انتخابات درون‌حزبی و سپس پیروزی قاطع جانشینش، ادموندو گونسالس، در انتخابات جولای سال گذشته، نشان می‌دهد اکثریت مردم پشت او ایستاده‌اند. پرسش این است که چگونه چنین اتفاقی ممکن شد؟ اگر نظریه تغییر این باشد که باید یکی از افراد نزدیک به مادورو او را یا به تبعید بفرستد، یا تحویل دهد، یا از صحنه حذف کند؛ آن فرد باید مطمئن باشد که پس از رفتن مادورو، خودش زندانی نخواهد شد. به همین دلیل، چارچوب گذار دموکراتیک در دولت نخست ترامپ اهمیت داشت؛ زیرا دقیقا توضیح می‌داد که گذار چگونه باید پیش برود. مهم است بدانیم دولت انتقالی چه شکلی خواهد داشت. بزرگ‌ترین مشکل این است که در ۲۵ سال گذشته، ساختار نهادی کشور از بین رفته است. هیچ تصمیمی از سوی دادستان کل، تارک ویلیام صعب، گرفته نشده مگر با خواست مادورو. هیچ حکم دیوان عالی بدون اراده او صادر نشده و مجلس ملی هم فقط تصمیم‌های مورد تأیید او را تصویب کرده است. هر نهادی در کشور برای خدمت به اقلیتی ناچیز شکل گرفته که به حزب او باور دارند. محبوب نیستند، اما اگر کسی بخواهد غذا، شغل، وام، خودرو، گذرنامه یا مجوز سفر بگیرد، باید در تجمع‌های حکومتی شرکت کند و در سامانه‌های حکومتی ثبت‌نام کند. فرض کنیم مادورو و سران نظامی اصلی‌اش فردا از میان بروند. سؤال بعدی این است که چگونه می‌توان کشور را دوباره در مدتی کوتاه نهادینه کرد تا انتخابات آزاد برگزار و دوره‌ای تازه از دموکراسی آغاز شود؟ این کار بسیار دشوار است. ماریا کورینا توان و انرژی آغاز این روند را دارد، اما بازسازی کشور کاری طاقت‌فرسا خواهد بود. کشور نه‌تنها از نظر مالی تهی شده، بلکه نهادهایش کاملا فروپاشیده‌اند؛ آموزش، بهداشت، خدمات عمومی. با این‌همه، همه چیز قابل بازسازی است. بعد از جنگ جهانی دوم، وقتی طرح مارشال اجرا شد، بر پایه ساختارهایی که پیش‌تر وجود داشتند، بنا شد. در ونزوئلا هم زیرساخت‌هایی وجود داشت که می‌توان دوباره آنها را زنده کرد. نخستین گام، احیای نهادهاست. سپس باید مردم را دوباره به خدمات اولیه رساند؛ درمان، غذا، برق و تهویه در شهرهایی مثل ماراکایبو. کار بسیار دشواری در پیش است. با این حال، بسیاری می‌گویند اگر مادورو و اطرافیانش برکنار شوند، ونزوئلا به هرج‌ومرج کشیده می‌شود و سرنوشتی شبیه هائیتی، لیبی یا عراق پیدا می‌کند. من چنین اعتقادی ندارم.

چرا چنین اعتقادی ندارید؟

ونزوئلا، هائیتی نخواهد شد، چون منابع طبیعی فراوانی دارد و می‌تواند هزینه بازسازی‌اش را خودش بپردازد. مردمش تحصیل‌کرده‌اند و بسیاری از آنان، به‌ویژه طبقه متوسط و بالای جامعه، حتما باز خواهند گشت. در کشور، نوعی حس میهن‌پرستی و افتخار ملی وجود دارد. این سرزمین بولیوار است. حتی ماریا کورینا ماچادو و مادورو، با وجود تمام اختلاف‌ها، در دو چیز توافق دارند؛ نخست اینکه بهترین آره‌پاهای دنیا (نوعی غذاست که از خمیر یا آرد ذرت تهیه می‌شود) در ونزوئلا پخته می‌شود نه در کلمبیا و دوم اینکه منطقه «اِسِکیبو» بخشی از خاک ونزوئلاست. در مورد اول با آنها هم‌نظرم، اما درباره اِسِکیبو نه. در ونزوئلا خشونت فرقه‌ای شبیه عراق یا لیبی درنخواهد گرفت. منابع وجود دارد، جمعیت تحصیل‌کرده است. البته مشکلاتی هم خواهد بود؛ گروه‌های مسلحی همچون فارک-د، ای‌ال‌ان، ترین دِ آرآگوا و دیگر شبکه‌های جنایتکار در کشور فعال‌اند. من همیشه مادورو را «شهردار فورت تونا» می‌نامیدم، چون واقعا فقط بر همان پایگاه نظامی که در آن زندگی می‌کند تسلط دارد. بخش‌های زیادی از کشور در کنترل باندهای مسلح و گروه‌های غیرقانونی است.

جیمز بی استوری: ماریا کورینا ماچادو، برنده نوبل صلح، سیاست‌مداری‌تواناست که تخیل و امید اکثریت مردم ونزوئلا را در دست گرفته است. پیروزی او در انتخابات درون‌حزبی و سپس پیروزی قاطع جانشینش، ادموندو گونسالس، در انتخابات جولای سال گذشته، نشان می‌دهد اکثریت مردم پشت او ایستاده‌اند

این گروه‌ها باید مهار شوند. راه درست، تکرار اشتباه «پاک‌سازی بعثی» در عراق نیست؛ باید از آن درس گرفت. کسانی که مرتکب شکنجه و قتل شده‌اند، قابل بازپروری نیستند، اما باید برای افسران رده‌میانی -سرهنگ‌ها، سرگردها و سروان‌ها- جایی باقی بماند تا سوگند وفاداری به قانون اساسی بخورند و در حفظ ثبات و امنیت مشارکت کنند. اگر همه را کنار بزنیم، کشور در آشوب فرو می‌رود. ونزوئلا، هائیتی یا عراق یا لیبی نخواهد شد، اما بدون تردید دچار هرج‌ومرج می‌شود.

آگهی فقدان مدرک تحصیلی

مدرک فارغ‌التحصیلی **اینجانب سلوا مرتضی زاده درقه** فرزند محمد به شماره شناسنامه ۰۰۲۳۹۶۷۷۳۰ صادره از تهران در مقطع کارشناسی پیوسته رشته روانشناسی صادره از واحد دانشگاهی قشم با شماره ۱۷۰۲۲۱۷۰۰۰۱ مفقود گردیده است و فاقد اعتبار می‌باشد. از یابنده تقاضا می‌شود اصل مدرک را به دانشگاه آزاد اسلامی واحد قشم به نشانی استان هرمزگان، درگهان، جاده اصلی هلر دانشگاه آزاد قشم ارسال نماید.

هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

برابر رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۳۱۰۰۹۰۰۱۰۱۹ مورخ ۱۴۰۴/۰۴/۲۴ هیات اول موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبتی ناحیه سه کرج تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی خانم نازی فلاحت پیشه بشماره شناسنامه -کملی ۰۲۰۲۱۰۵۱۷۲ صادره از ساوجبلاغ فرزند اسدالله در شش دانگ یک قطعه زمین با بنای احداثی در ان به مساحت ۲۵۰متر مربع مفروز و مجزی شده از پلاک شماره ۲۰۴۹ فرعی از ۱۵۴ اصلی واقع در حسن آباد و با خریداری از مالک رسمی طبق سند رسمی شماره یکتا ۱۴۰۱۲۰۳۳۱۰۰۹۰۱۲۹۹۳ شماره سریال محرز گردیده است . لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند میتوانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ ،رسید ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.

تاریخ انتشار نوبت اول : ۲۰ / ۰۷ / ۱۴۰۴

تاریخ انتشار نوبت دوم :۰۵ / ۰۸ / ۱۴۰۴

مهران رشیدی

رئیس اداره ثبت اسناد و املاک ناحیه یک کرج

۴۲۲۱

هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

برابر رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۳۱۰۱۱۰۰۵۶۵۱ مورخ ۱۴۰۴/۰۶/۲۹ هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبتی ناحیه سه کرج تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی خانم توران باقرشیرازی بشماره شناسنامه ۳۴۳۱صادره از تهران فرزند اسمعیل در شش دانگ عرصه یکباب ساختمان به مساحت ۱۵۱/۷۴ متر مربع مفروز از پلاک شماره ۲۲۳۶ فرعی از ۱۷۰ اصلی واقع در البرز و با خریداری از اقای بابک پور اسد و خانم روشنک پوراسد و مالکیت اولیه خانم کبری ترابی تایید مینماید . لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند میتوانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ ،رسید ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.

تاریخ انتشار نوبت اول : ۱۹ / ۰۷ / ۱۴۰۴

تاریخ انتشار نوبت دوم :۰۵ / ۰۸ / ۱۴۰۴

حسن رضا نوری شاد

رئیس اداره ثبت اسناد و املاک ناحیه سه کرج

۴۱۷۴

آگهی مناقصه عمومی

شرکت بهساز نگهدار حامی شهر (مسئولیت محدود) در نظر دارد عملیات خرید مصالح جهت تکمیل حریم تئاتر شهر با برآورد تقریبی ۹۲,۰۰۰,۰۰۰,۰۰۰ ریال، از طریق مناقصه عمومی به پیمانکار واجد شرایط واگذار نماید بدینوسیله از اشخاص حقوقی جهت شرکت در مناقصه دعوت بعمل می آید.

۱) سپرده شرکت در مناقصه: مبلغ ۱۰۰/۰۰۰/۰۰۰ ریال به صورت نقدی و واریز به حساب ۷۰۰۱۰۰۰۹۰۳۱۸۰ بانک شهر شعبه پاسداران به نام شرکت بهساز نگهدار حامی شهر می باشد.

۲) مدت زمان اجرای عملیات ۶ ماه

۳) شرایط مورد نیاز:

۴) محل دریافت اسناد دفتر شرکت بهساز نگهدار حامی شهر به نشانی: سهروردی شمالی خیابان خرمشهر نبش خیابان مرغاب پلاک ۱۱ طبقه همکف

۵) مهلت دریافت اسناد و ارائه ۷ روز از تاریخ انتشار آگهی مناقصه در روزنامه و تا ساعت ۱۵ می باشد. بدیهی است شرکت در مناقصه و ارائه پیشنهاد به منزله قبول شروط و تکالیف مقرر در اسناد مناقصه بوده و رعایت مفاد آئین نامه معاملات شرکت می باشد.

۶) شرکت بهساز نگهدار حامی شهر در رد یک یا تمام پیشنهادات مختار است در این صورت سپرده ها مسترد خواهد شد هزینه آگهی به عهده برندگان مناقصه می باشد. ضمنا مشروح شرایط مناقصه در اسناد درج شده است که شرکت کنندگان مدارک را پس از اخذ مطالعه با قید کلمه قبول است، امضا نموده و در پاکت های (الف و ب) لاک و مهر شده تحویل دفتر شرکت نمایند. بازگشایی پاکت‌ها و قرائت پیشنهادها روز دوشنبه مورخ ۱۴۰۴/۰۸/۱۲ ساعت ۱۰ صبح، دفتر مدیرعامل شرکت به آدرس مندرج در بند ۴ این آگهی انجام خواهد پذیرفت. حضور مدیرعامل یا اشخاص صاحب امضا شرکت کنندگان مناقصه در جلسه مذکور الزامی می‌باشد.

۷) تضمین سپرده حسن انجام تعهدات به میزان ۱۰ درصد مبلغ اولیه قرارداد به صورت ضمانت نامه بانکی صادره از شعبات بانک های شهر تهران دریافت می گردد.

۸) شرکت کنندگان بابت خرید اسناد مناقصه مبلغ ۵,۰۰۰,۰۰۰ ریال به حساب ۷۰۰۱۰۰۰۹۰۳۱۸۰ بانک شهر شعبه پاسداران به نام شرکت بهساز نگهدار حامی شهر واریز نمایند.

۹) اجرای ضوابط زیست محیطی و مفاد دستور العمل (HSEPLAN) از الزامات بوده و رعایت آن از طرف پیمانکار الزامی میباشد.

۱۰) سایر موارد در اسناد مناقصه تعیین گردیده است.

شرکت بهساز نگهدار حامی شهر